

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: ROMANZE.

Citation: Aarestrup, Emil: "ROMANZE.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 208. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare01val-shoot-workid75688/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

ROMANZE.

- I Det var et frygteligt blæsende Vær,
Især paa Pladsen ved Slottet,
Det hvirvlede baade med Hatte og Fjær,
Og Læggene saae man blotted.
- II Vi kom just fra Præsten, min Kone og jeg —
Vor Bolig behøves ei vide —
Nok, at vi tog den nærmeste Vei,
Og krydsed med Vinden paa Side.
- III Men før jeg gaaer videre een Ting absolut
Er vigtig først at man kjender:
Min Brud var en noget aldrende Glut,
Men feed og feiende, Venner!
- IV Jeg fik hende fat den 1ste April,
Og efter Avisen, forstaa mig!
Et Væsen, saa stadigt, med saadant et Smil,
Jeg tænkte, hun kan ikke slaae dig.
- V Om ogsaa Næsen er glubsk og krum,
Er Krøllerne blide bag Øret,
Og over den noget puklede Rum —
Majestætisk bølgede Sløret.

- VI Er Tænderne ikke anseelige nok,
Fordi de fleste er borte,
Saa er det Andet næsten en Blok,
Og Øinene ligesom sorte.
- VII Som sagt, som vi med Tavl og med Top
Føer frem med Blæsten for Bagen,
Saa — Himmel og Jord — gik noget op,
Der holdt hendes Hat under Hagen.
- VIII Og — kunde jeg lugte det? — en, to, tre!
Husch fløi den fjærede Takkel!
Der stod jeg og gæbed — Hvad maatte jeg see?
Ak ja dog det nøgne Spetakkel.
- IX Hun vilde krybe i Jorden ned,
Langt hellere nu end kneise;
Saavidt som Skalden buglede bred,
Var ei et Haar til at reise.
- X Og Hatten fløi, og Haarene med,
Jeg efter dem alle med Stokken,
Op over Høibro, langt afsted,
Gjennem hele Pidskebaandsflokk.
- XI Dybt i en Kjelders brogede Hals —
Vel tre Snese Æg jeg knuste —

Hvor Lax og Meloner bydes tilfals,
Der maatte vi ligge og puste.

xii Der fik jeg den Bortrømte endelig fat,
Og prise kunde vi Lykken,
At endnu den store, flagrende Hat
Holdt som en Rovfugl Parykken.

xiii Men hjemme — naa — der blev en Allarm;
Min Pukkel maatte det døie;
Hun bankede den med grædende Harm
Og sigtede efter mit Øie.

xiv Hvi skulde jeg — raabte hun — leve den Dag
At faae en Mand som denne
Ved Siden af hvem en saadan Sag
En saa malicieux kan hænde?

xv Det er din Skyld, din Skyld, din Knægt
Da vi var alene hos Præsten
Da skulde du havt lidt meer Respect
Og ikke — du veed nok Resten

xvi Men ved den megen Famlen og Fjat
Jeg værgede mig efter Evne
Saa kunde man sagtens forpjudske en Hat
Og faae et Baand til at revne

-
- XVII Gud give jeg aldrig var født Dit Fæ
Liv eller Død, hvad er slemmest?
Hvor er der at finde en Krog? et Træ
Nei Langebro — det er nemmest
- XVIII Da kom just min Ven, en stor Filur,
Gudskeelov for det hjælpsomme Væsen;
Han har en inderlig brav Natur,
Og Frokosten stod ham i Næsen
- XIX Han bærer sin Dragt efter gammel Skik,
Taer Verden som den kan falde,
Er mager og lidt forfalden til Drik,
Har ogsaa ondt ved at —.
- XX Hvad er der paa Færde med Jer, I to?
Hvad Satan, han sagde, er dette?
Er det at spise sin Mad i Ro?
Er det at være honette?
- XXI Han sagde — jeg kan ei huske det ret —
Men flydende, smuk var Talen —
Han sagde: hvad er der at gjøre ved det?
Og meget meer af Moralen.

XIX,2 er rettet fra: Og Silkestrømper tilvisse, *cfr.* XIX, 4.

- XXII Han førte Thisted og flere an;
Det maatte paa Qvinden virke.
Det er en Allerhelvedesbrand,
Hver Søndag gaaer han i Kirke.
- XXIII Han sagde: hvad seer jeg? For Gudsskyld hør!
Sæt Skinken sæt Sennop paa Dugen!
Er det Aqvavit? hvad? Krabber og Klør?
Naa, har I Fornuften, saa brug'en!
- XXIV Skaal! sagde han, skjænkte i Glasset, og loe.
Vi klinkede med Madammen;
Og siden den Tid, saa har jeg havt Ro.
Det skylder jeg ham altsammen
-